

OSKAR KÄLLNER • KARL JOHNSON

IMPERIUMIN PERILLISET

MUISTISÄILIÖ

SUOMENTANUT LEENA PELTOMAA

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Ruotsinkielinen alkuteos *Imperiets arvingar: Minneskrinet*
© Karl Johnsson & Oskar Källner 2021 by agreement with Grand Agency
Julkaisija Rabén & Sjögren, Tukholma 2021

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022
Suomenos: Leena Peltomaa

ISBN 978-951-1-41400-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

ALICE

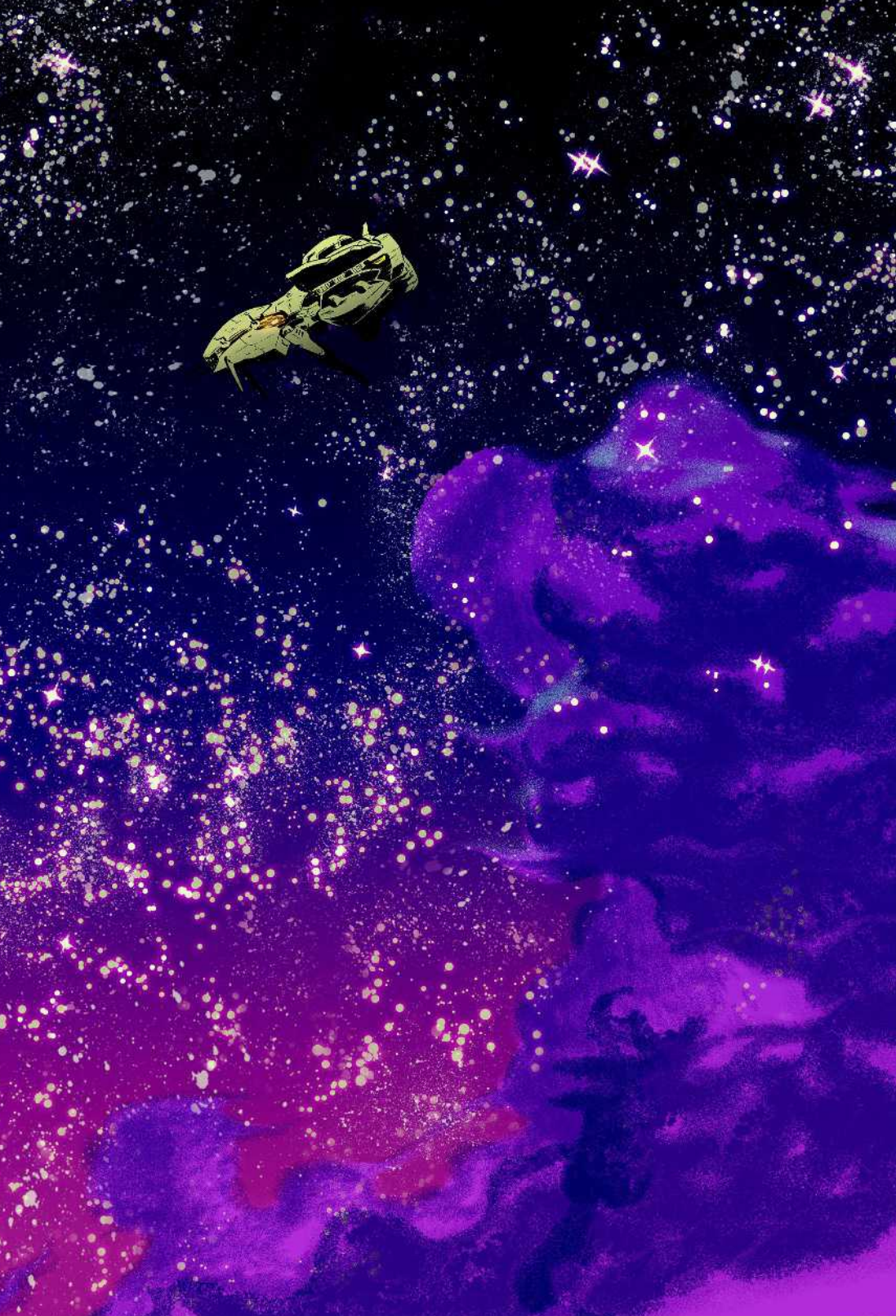
”Hei, seis! Pysähdy!” Alice kiljuu. Hän kipittää portaita alas ja konehallia kohti Syndran perässä. ”Nyt on kulunut jo viikko, etkä sä ole vielä vastannut yhteenkään mun kysymykseen. Miten paljon sä oikeastaan tiedät meidän äidistä? Mistä te tunnette sen limanuljaskan, Karniddan? Ja minkä diilin äiti oikein teki sen kanssa?”

Herbert liikahtelee levottomasti Alicen olkapäällä. Aivan kuin se tuntisi hänen kiukkunsa. Hän taputtaa robothämähäkkiä kevyesti, ja se rauhoittuu. Syndra puolestaan ei hidasta askeleitaan. Hänellä on yllään musta avaruuspuku, jossa on punaisia raitoja – kuin korallikäärmeen varoitusvärit.

”Kysy Brockilta.”

”Se käski kysyä sulta.”

Syndra tuhahtaa äänekkäästi ihan niin kuin joka kerta, kun Alice on yrittänyt saada häneltä vastauksia. Ovi avau-

tuu, ja he astuvat valtavaan hangaariin. Sukkula, suuri kuin linja-auto mutta sulavalinjainen, seisoo kaikenlaisten koneiden ja laitteiden ympäröimänä keskellä lattiaa. Alice huomaa lennokit, joita hän ja Elias ”lainsivat” Rautaruusulla. Eipä olisi hassumpaa ottaa niistä toinen ja käydä ajelemassa vähän rallia. Mutta siihen tuskin tulee tilaisuutta kovin äkkiä. Ei niin kauan kuin he ovat jumissa täällä pimeässä avaruudessa.

Aluksi kaikki meni hyvin. He loikkasivat entistä ehomman kierrätys-hyperavaruusmoottorinsa avulla hyperavaruuteen ja jättivät Umbezran taakseen suunnatakseen kohti Teniaa, lähintä planeettaa, jossa oli avaruusaluskorjaamo. Hiljaisuus piti saada taas kuntoon. Muutaman päivän kuluttua heidän hyperavaruuskuplansa kuitenkin romahti kasaan ja he päätyivät takaisin tavalliseen avaruuteen. Nyt Hiljaisuus on jumissa täällä tähtien välisessä pimeydessä, monen valovuoden päässä lähimmästä aurinkokunnasta. Kapa sanoo, että yksi hypernoodeista on mennyt rikki. Heidän on korjattava se, ennen kuin he pääsevät eteenpäin.

Syndra kävelee suoraan sukkulalle, jonka luona Brock ja Farei jo odottavat. Brockilla on vastatulostettu puku yllään. Se muistuttaa hänen vanhaa haarniskaansa, sitä jonka hän kadotti hautaplaneetalle, mutta siinä missä vanha oli täynnä kolhuja ja naarmuja, tämä uusi on sileä ja kiiltävä. Paitsi vasemmanpuoleinen olkasuojus, joka saatiin pelastettua vanhasta puvusta. Suojuksessa on vaakuna. Azkalin kypärä, tai ehkä kallo, ja sen alla kaksi miekkaa ristissä.

Farei huomaa Alicen ja kumartaa syvään siivet levällään. ”Olkaa tervehditty, teidän keisarillinen korkeutenne”, hän sirkuttaa.

”Mähän olen jo sanonut sulle, että anna olla ton höpötyksen kanssa.”

”Sinä olet kor Soverra. Miten voisin toimia toisin teidän keisarillisen majesteettinne edessä?”

Alice pyörittelee silmiään.

Suuri lintu on ollut tällainen siitä saakka, kun hän ja Elias palasivat katakombeista. Alice haluaisi vain, että Farei alkaisi taas käyttäytyä normaalisti ja lopettaisi nämä typeryydet.

”Ole kiltti ja nouse ylös sieltä”, Alice sanoo.

”Kuten käskette”, Farei vastaa ja suoristaa selkensä.

Syndra seisoo vastatulostetun hyperkondensaattorin edessä. Se on tynnyrimäinen suuri metallisylinteri, joka roikkuu kattoon kiinnitetystä nostokoukusta. Hän alkaa näpelöidä kondensaattorin ohjauspaneelia eikä kiinnitä huomiota mihinkään muuhun.

”Hei, Alice”, Brock sanoo.

Toisin kuin Farei hän ei osoita mitään alamaisuuden merkkejä, ei edes taivuta niskaansa nyökkäykseen. Alice arvostaa sitä. Brock näyttää kuitenkin uupuneelta. Hän on nukkunut tuskin silmäystäkään edellisinä öinä. Hänen vyötäisillään on työkaluvyö, johon hän on parhailaan kiinnittämässä naurettavan suurta hitsainta.

”Eikö korjausdroonit osaa fiksata rikkoutuneita osia?”
Alice kysyy.

”Ne osaisivat, jos meillä olisi uusvanhojen hyperavaruusnoodiemme piirustukset”, Brock vastaa. ”Mutta nyt me joudumme luottamaan siihen, että Chelie ja Kapa tietävät mitä tekevät.”

”Cheliestä ei tarvitse olla huolissaan”, Alice sanoo, ”se on ihan paras.”

”Tiedetään”, Brock vastaa hymyillen.

Sitten suuren liskon viestintälaite piippaa. Hän kohottaa käsivarttaan, ja Kapan pieni hologrammi ilmestyy leijumaan laitteen yläpuolelle. Kapalla on avaruuspuku yllään, ja hän pitää yhdellä kädellään kiinni Hiljaisuuden hyperavaruusnoodista, kun taas kaksi muuta kättä kannattelevat rikki mennyttä kondensaattoria. Neljännellä kädellään hän vilkuttaa.

”Me saimme sen Chelien kanssa irti”, hän sanoo tyytyväisenä. ”Voitte tuoda uuden kondensaattorin nyt tänne.”

”Tulemme heti”, Brock sanoo ja painaa viestintälinkkiä, jolloin Kapan kuva katoaa. ”Ihme sinänsä, että päästiin näinkin monen valovuoden päähän.”

”Miksi?” Alice kysyy. ”Ai siksi että se moottori on jotain miljoona vuotta vanha ja sen on valmistanut joku aika sitten kadonnut sivilisaatio, josta me ei tiedetä mitään?”

”Juuri niin”, Brock sanoo. Hän heilauttaa häntäänsä kohti portaisiin vievää ovea.

”Jos haluat, voit mennä komentosillalle veljesi luo. Voit seurata työn etenemistä sieltä videolähettimen kautta.”

Alice kohauttaa olkapäitään.

”Ehkä mä menenkin.”

Farei on hakenut ilmassa leijuvan kelkan ja asettanut sen nosturin alle. Syndra laskee koukkua alemmaksi, kunnes saa kondensaattorin laskeutumaan kelkkaan. Sitten Brock ja Farei tarttuvat siihen ja työntävät kelkan ramppia pitkin ylös. Syndra seuraa perästä.

”Syndra!” Alice puuskahtaa ja nostaa kiukkuisena kädet lanteilleen. ”Sun täytyy puhua mulle ennemmin tai myöhemmin!”

Syndra pysähtyy ja kääntyy.

”Okei. Ehkä olen sinulle ja veljellesi muutaman vastauksen velkaa. Mutta sinun täytyy ymmärtää...” Hän vaikenee ja vetää sitten syvään henkeä. ”Se on aihe, josta minun on hyvin vaikea puhua.”

Alice näkee surun hänen silmissään. Se saa hänet tuntemaan olonsa kurjaksi, mutta hän ei silti anna periksi.

”Mun täytyy saada tietää.”

”Hyvä on, hyvä on. Kunhan Hiljaisuuden hypermootori on taas saatu käyntiin. Minä lupaan.”

Alice nyökkää vastahakoisesti.

Syndra ojentaa kätensä kuin pörröttääkseen hänen hiuksiaan, mutta muuttaa sitten mielensä. Hän kääntyy ja seuraa Brockia ja Fareita sukkulaan.

BROCK

Brock rojahtaa raskaasti istumaan sukkulan lastiruuman penkille. Uusi haarniska hankaa. Outoa sinänsä, sillä se on tehty täsmälleen samojen mittojen mukaan kuin vanha haarniska. Se ei silti tunnu samalta. Hän raapii mietteisään päänahkaa sarviensa välissä.

Syndra istahtaa vastapäiselle penkille.

”Oletko kunnossa?”

”Ihan okei.”

”Oletko varma?” Syndra kallistaa päätään. ”Et ole ollut oikein oma itsesi sitten Umbezran.”

”Miten niin?”

”Häntäsi roikkuu.”

Brockin hännänpää kohoaa kuin hän olisi vasta nyt tajunnut sen riippuvan alhaalla. Sitten hän nostaa kädet kasvoilleen. Se on alonaiden ele, mutta hän on vuosien mittaan oppinut käyttämään sitä.

”En pystynyt pelastamaan häntä”, Brock sanoo ja näkee taas Parishvin epätoivoiset kasvot silmissään. ”Sen sijaan me vain pahensimme asiaa. Karnidda sai hänet pakastettua kryoarkkuun. Hän ei pääse enää ikinä pakoon.”

”Ensin en edes uskonut että se oli todella hän.” Syndran ääni vapisee vähän. ”Mutta kun hän sitten otti kypärän päästään...”

”Sinun täytyy puhua lasten kanssa.”

”Tiedän. En vain pysty. Hän oli parasta mitä minulle on koskaan tapahtunut. Olisin antanut henkeni hänen puolestaan. Nyt olen tajunnut, että en koskaan edes tuntenut häntä. Se sattuu. Ja mitä lapsetkin sanovat kuullessaan, kuinka hartaasti minä toivoin, ettei heidän äitinsä olisi ikinä lähtenyt minun luotani. Siinä tapauksessahan heitä ei olisi edes olemassa. En minä halua olla heidän silmissään mikään katkera vanha eksä.”

”Heillä on oikeus tietää”, Brock sanoo.

On Syndran vuoro haudata kasvot käsiinsä.

”Tiedän.”

Kuuluu kilahdus, ja sitten Farein ääni kantautuu ruumaan.

”Olemme nyt hyperavaruusnoodin luona. Oletteko valmiita? Kapa ja Chelie odottavat.”

Brock nousee ja vetää kypärän päähänsä. Sitten hän ottaa laatikosta ohjausraketin ja painaa sen kiinni selkäänsä. Se liukuu itsestään oikealle paikalle lapaluiden

väliin ja kiinnittyy siihen. Syndra tekee samoin. Hän tarkistaa puvun statuksen ja nyökkää.

”Valmista on.”

”Tyhjennä ilmat ja avaa lastausportti”, Brock määrää.

Kuuluu pihinää, kun ruuma tyhjenee ilmasta. Sitten ovi avautuu. Hiljaisuus leijuu aivan heidän edessään.

”Otetaan se ulos”, hän sanoo.

Sukkulan painovoimakenttä on pantu pois päältä, joten kondensaattori on melkein painoton. Sen koko ja massa ovat kuitenkin yhä samat, joten heidän on oltava varovaisia.

Syndra asettuu suuren laitteen toiselle puolelle, ja yhdessä he kuljettavat sen lastausportin läpi ulos tyhjiyteen.

He aktivoivat ohjausrakettinsa, jotka vievät heidät kohti hypernoodia, missä Kapa ja Chelie jo odottavat. Brock erottaa troggin hymyn jo kaukaa. Pieni kraotyttö puolestaan seisoo vakaasti noodin päällä magneetikengät aktiivituna ja pitelee työkalua kummassakin kädessään. Hänen pääsulkansa vipattavat tavalla, jonka Brock tulkitsee innostukseksi. Hän on oppinut pitämään tytöstä. Hän on nyt osa Hiljaisuuden porukkaa. Samaan aikaan Brock on huolissaan siitä, että matkustajia tulee mukaan yhä enemmän ja että hän on heistä kaikista vastuussa. Nyt ei kuitenkaan ole oikea aika miettiä sitä.

Brock tyhjentää päänsä ajatuksista ja antaa katseen-

sa harhailla. Tähtien ihme ympäröi häntä. Niitä on niin paljon! Joskus hän melkein unohtaa, että ne ovat siellä. Hetken verran hän on aivan rento. Nauttii tästä ikuisen tulen loisteesta. Muutaman hengenvedon päästä on jälleen aika ottaa vastuu kantaakseen. Miehistön puolesta. Parishvin puolesta. Kraotytön, alonainuorten ja heidän tulevaisuutensa puolesta. Mutta juuri nyt olemassa on vain hän itse ja tämä loputon yö.

ELIAS

Elias kiirehtii askeliaan, ravaa kohti Kapan laboratorioita. Hän tahtoo päästä sinne niin pian kuin mahdollista. Kapa on lähettänyt viestin: Kaulaketju valmis. Alice harppoo hänen vierellään kädet taskuissa ja katse lattiasa. He ovat kumpikin seuranneet korjaustöitä ylhäältä komentosillalta Syndran, Brockin ja Kapan kypärien viestintälinkkien kautta.

”Tylsintä mitä mä olen ikinä nähnyt”, Alice mutisee.

”Mitä sä tarkoitat? Sehän oli tosi jännää! Ja sitä paitsi sä tiedät kyllä, että moottori pitää saada kuntoon. Muuten me ei päästä Tenialle eikä pystyt pelastamaan äitiä. Minkä lisäksi on tietysti vielä se pikku seikka, että me kuollaan nälkään täällä keskellä ei mitään.”

Alice huokaa.

”Mä vaan toivon, että nyt kun hyperavaruusmoottori on kunnossa, ne aikoo taas ruveta puhumaan meille.”

Elias painaa laboratorion oven avausnappia. Ei sähköiskua käsivarteen. Ehkä Kapa on lopultakin päättänyt totella Brockia ja keksinyt muita tapoja työstää lajirajat ylittävää huumoriaan?

Ovi liukuu auki. Kapa on kumartunut työpöydän ylle – niitä on huoneessa monta. Kun he pääsevät lähemmäs, Elias näkee, että Kapa järjestelee jonkin pienen otuksen jäseniä metallilevyn päällä. Pieni biologi Alicessa herää heti eloon.

”Mikäs elukkarukka sulla siinä on?” hän kysyy.

”Konfedisen pieruankan luut. Laji on valitettavasti kuollut sukupuuttoon. Mutta sain käsiini nämä luut.”

”Mistä sä ne sait?” Elias kysyy kauhuissaan. ”Älä vaan sano, että nyysit ne jostain museosta.”

Kapa taputtaa kaikkia neljää kättään ja hymyilee.

”Sanotaanko nyt vaikka että voitin ne rangurussa.”

Hän työntää kätensä pöydän alle ja vetää sieltä laatikon, jossa on liilojen pilkkujen peittämiä munia. Hän ottaa niistä yhden.

”Katsokaas tätä”, hän sanoo ja korostaa sanojaan moniäänisellä hilpeällä vihellyksellä.

Hän rikkoo munan nopeasti ja tyylikkäästi kuin olisi tekemässä omelettia, ja kaataa sisällyksen luurangon osien päälle. Ensin ei tapahdu mitään. Sitten seos alkaa liikkua. Siitä työntyy esiin pieniä lonkeroita, jotka haupuilevat ympärilleen. Ne paikantavat luunkappaleet ja

vetävät ne kiinteän massan osaksi. Luita siirrellään sinne tänne, kunnes niistä muodostuu yhtenäinen luuranko. Seos kiristyy sen päälle ja siitä muodostuu lihaksia, jänteitä, elimiä. Sitten rakennustyö kuitenkin äkkiä keskeytyy, lonkerot hapuilevat jälleen kuin etsisivät jotain. Kapa kaapaisee pöydältä kourallisen ruuveja, kaapeleita ja kaikenlaista vanhaa romua ja ripottelee ne massan päälle. Lonkerot raastavat ainesosat innokkaasti materiaaliseen, ja näyttää kuin seos sulattaisi kaiken romun ennen kuin käyttää sen osaksi luomistyötään.

”Sitä pitää ruokkia rakennustarpeilla”, Kapa sanoo.

Elias tuijottaa prosessia lumoutuneena. Se on kuin näkisi eläimen kuolevan ja maatuvan, mutta takaperin. Sulatettu metalli saa massan muuttumaan kiinteämmäksi ja raskaammaksi. Se kiristyy luiden ylle, ja seuraavassa hetkessä heidän silmiensä edessä on kalpea savenvärinen lintu. Sen pinta kupruilee, ja sitten siitä kasvaa pitkiä värikkäitä sulkia. Olento avaa silmänsä, ravistelee itseään ja katselee hämmentyneenä ympärilleen. Se vilkaisee Kapaa, Alicea ja Eliasta säikähtäneen näköisenä ja päästää sitten käheän kirkaisun. Se räpyttelee siipiään ja syöksähtää lentoon, kohti kattoa.

Elias tuijottaa sitä.

”Mitä ihmettä siinä munassa oikein oli?”

”En oikein tiedä”, Kapa sanoo. ”Jonkinlaista nanomassaa. Löysin munat yhdestä Umbezran hyllystä.”

”Et tiedä?” Alice sanoo. ”No mistä sä sitten keksit että voisit saada otuksen heräämään taas eloon sen avulla?”

”Pelkkä arvaus. Ja vähän kokeellista toimintaa.”

”Ei tainnut olla ihan eka kerta?”

Kapa levittää kaikki neljä kättään, ja nauru pulppuilee hänestä.

”Ei toki.”

”Sä olet ihan pimeä.”

”Kiitos!

Elias ei saa katsettaan irti linnusta. Se lennähtelee ympäriinsä katossa, ja aina kun se ohittaa metallihyllyn, se lyö siihen päänsä. Se raakkuu kiukkuisesti ja päästelee korkeita ääniä, joita ei voi verrata mihinkään muuhun kuin oikein kunnan pieruihin.

”Pieruankka, niinhän sä sanoit”, Elias tirskahtaa.

”Niinpä.” Kapa päästää pihisevän moniäänisen puhalluksen, mikä tarkoittaa, että hän nauraa. ”Kai se on jonkinlainen puolustusmekanismi. Kiehtovaa.”

”Tai ehkä sillä on vaan masu vähän pipi”, Alice sanoo, ”kun se on herätetty kuolleista.”

”Tosin eihän se elä”, Kapa huomauttaa.

”Ei vai? Se kyllä näyttää aika pahuksen elävältä.”

”Nanomassa vain jäljittelee elävän organismin käyttäytymistä. Se löytää luista DNA:n jäämiä ja rakentaa niistä alkuperäisen fyysisen kopion. Se ainakin on mi-

nun teoriani. Sitä paitsi eloonherääminen on aika tilapäistä. Näette kohta itse.”

Lintu on alkanut keinahdella ikään kuin sen olisi vaikea pysyä tasapainossa. Pian se alkaa sulaa ja putoaa lattialle. Kohta siitä on jäljellä enää kupliva keitos luita ja kokoonkiertynyttä metallilankaa, ja sitten nanomassakin haihtuu ja katoaa.

Huoneessa haisee ammoniakki. Kapa poimii luut ja metallinkappaleet huolellisesti talteen ja panee kaiken takaisin laatikkoon.

”Nanomassalta loppui voimat. Yleensä se jaksaa vain pari minuuttia. Yritän parhaillaan selvittää, miten voisinko lisätä massan energiatilheyttä.”

”Niin että ankka eläisi pidempään, vai?” Elias kysyy. Kapa säteilee.

”Juuri niin!” Hän taputtaa käsiään ja pyörähtää ympäri.

”Mutta tuskin te minun pieruankaani tulitte katsomaan. Mitä Kapa Ainutlaatuinen voi tehdä hyväksenne tänään?”

Aivan niin. Elias on melkein unohtanut varsinaisen asiansa.

”Onko mun kaulaketju valmis?” hän kysyy.

”Tottahan toki, nuori Elias.”

Kapa hypähtelee huoneen toisella puolella olevan pöydän luo ja nostaa käteensä kaulaketjun, joka koostuu

pienistä kimaltavista metallirinkuloista. Ketjussa roikkuu Eliaksen pyöränavain, aivan niin kuin hän pyysi.

”Toivottavasti se miellyttää tilaajaa”, Kapa sanoo ja ojentaa ketjun Eliakselle.

”Näyttää hienolta”, Elias vastaa ja vetää ketjun pänsä yli.

”Mitä sä aiot tolla tehdä?” Alice kysyy.

”Se muistuttaa mua siitä mistä mä tulen”, Elias sanoo ja yrittää pitää äänensä vakaana. ”Kaikki täällä on välillä niin... yletöntä, ja mä ajattelin, että jos mulla on tämä kaulassa...”, hän tunnustelee avainta, joka painautuu hänen rintaansa vasten, ”...niin ehkä mä muistaisin paremmin, kuka mä olen. Että mä olen Elias Johansson. Ja tää on mun pyöränavain, sen pyörän avain, jonka isä antoi mulle lahjaksi.”

Hän tuntee kyöneleen vierivän poskeaan pitkin. Alicekin näyttää siltä kuin olisi purskahtamaisillaan itkuun. Sisko halua häntä.

”En mä tiennyt että susta tuntuu tuolta”, hän kuiskaa. ”Sähän vaikutat siltä että suorastaan rakastat kaikkea täällä.”

Alice irrottaa otteensa, ja Elias laskee katseensa.

”Mulla on ikävä isää ja äitiä.”

Kapa rykäisee. Se kuulostaa samalta kuin rikkinäinen haitari.

”En tahdo häiritä hetkellä, jonka ymmärrän olevan

teille emotionaalisesti tärkeä. Mutta jospa kuitenkin sanoisin sanasen... tai ehkä kaksi... tai kolme?”

”Joo joo”, Alice sanoo. ”Anna tulla.”

”Te ette ole itse valinneet virtaanne. Teidät on vain heitetty suoraan äkkisyvään. Joskus on parempi olla kamppailematta vastaan ja antautua virran vietäväksi. Aikaan joudutte vielä valitsemaan oman reittinne. Silloin on kamppailun aika. Minä näen teissä hyvin paljon potentiaalia. Ehkä te vielä käännätte itse virran juoksun. Mutta se päivä ei ole vielä koittanut. Olette vielä nuoria. Ja teillä on ystäviä ympärillänne. Sallikaa meidän kantaa teidät aaltojen yli.”

Elias ymmärtää tuskin puoltakaan sammakkomiehen puheista, mutta huolenpidosta ei voi erehtyä.

”Kiitos.”

Se on kaikki mitä Elias osaa sanoa.

Kapa nyökkää hänelle hymy huulillaan.

Joskus pelkkä kiitos riittää.

CHELIE

Chelie liikkuu käytävällä äänettömästi. Hänen tarkoituksensa ei ole hiiviskellä – Hiljaisuudella ei ole mitään tarvetta tekeytyä näkymättömäksi – mutta orjana vietyt vuodet ovat aiheuttaneet sen, että se on hänen toinen luontonsa. Täällä hän voisi periaatteessa meluta miten paljon tahansa. Jos vain muistaisi, miten se tehdään.

Hän on kuitenkin hyvin tyytyväinen itseensä. Korjaukset on saatu päätökseen. Uusi kondensaattori toimii pian hienosti. Siitä hän on varma. Kun Chelie kulkee Kapan verstaan ohi, hän kuulee sisältä kiukkuista kiroilua. Tai ainakin hän arvelee sitä kiroiluksi, joskaan alonainuorten omaa kieltä ei ole hänen naniittiensä tietokannoissa. Hän raottaa ovea varovasti ja työntää päänsä sisään. Kapaa ei näy missään. Alice seisoo selkä häneen päin, Elias on kumartunut työpöydän ylle. Poika vilkaisee ylös, kun hän astuu sisään.

”Moi Chelie”, hän sanoo ja näyttää hampaitaan.

Alice kääntyy hänkin ja irvistää samalla lailla.

Ennen Chelie olisi hätkähtänyt ja perääntynyt, mutta Hiljaisuudella vietetty aika on opettanut hänelle, että tuo on alonaiden tapa osoittaa iloa. Vastaukseksi hän kohottaa omia sulkiaan ja antaa niiden sitten laskeutua tervehdykseen.

Elias kurtistaa kulmiaan mietteliäästi.

”Tuo tarkoitti ’hei’, eikö niin?”

Alice ja Elias ovat kumpikin yrittäneet opetella hänen ruumiinkieltään. Elias on siinä parempi. Yllättävintä on kuitenkin, että he edes viitsivät yrittää. Chelie ei tiedä, pitäisikö hänen olla hämmentynyt vai liikuttunut.

Hän toistaa tervehdyksensä aiempaa hitaammin. Elias seuraa sulkien liikkeitä tarkasti.

”Tää versio on kohtelias tervehdys”, Chelie sanoo. ”Sellainen jota käytetään, kun tavataan hienoa väkeä.”

”Ja mekö ollaan siis hienoa väkeä?” Alice kysäisee.

”Te olette keisarillista perhettä.”

”Älä nyt säkin aloita, pliiis”, Alice puuskahtaa. Hän tarttuu Chelietä käsistä. ”Me ollaan sun kavereita, siinä kaikki.”

”Sä olit muuten tosi hyvä tänään!” Elias sanoo. ”Se uusi kondensaattorihan on sun suunnitteleva, vai mitä?”

Chelie kuroo hartiat kokoon, tekee vaistomaisesti itsensä pieneksi.

”Niin, no joo. Kapa sen kuitenkin kytki. Sai sen toimimaan. Hän on kerta kaikkiaan uskomaton.”

”Hän on ainutlaatuinen”, Elias sanoo.

”Muuten”, Alice sanoo ja kääntyy taas työpöytää kohti. ”Mä en saa tätä käyntiin. Olisko sulla mitään hyviä ideoita?”

Nyt vasta Chelie näkee, mitä Alice on tekemässä. Hänellä on edessään miekka. Raqqasin miekka. Ja Eliaksen puolella on Raqqasin haarniska, josta puuttuu vasen käsivarsi.

Chelien pääsulat kohoavat pystyyn ja hän horjahtaa taaksepäin. Sydän hakkaa, silmissä tanssivat punaiset ja valkoiset täplät.

Raqqas Tuhoaja. Raqqas Tyranni.

”Mikä nyt tuli?” Elias kysyy.

Chelie haluaa juosta tiehensä. Hetken hänen sisälään vallitsee täysi kaaos. Hän vetää vapisten henkeä ja yrittää koota itsensä. He pysyivät hengissä remnaarien kaupungissa, koska pitivät yhtä, ja edeltävän viikon aikana on tapahtunut jotain, mitä hän ei olisi edes uskonut mahdolliseksi. Heistä on tullut ystäviä. Silti hän ei saisi unohtaa, että heidän nimensä on kor Soverra Raqqas!

”Onko miekassa jokin vika?” Alice kysyy ja nostaa aseensa Chelien nähtäväksi. ”Äiti jotenkin... aktivoi sen. Sen nimi on kai Välke.”

”Ettekö te kaksi tiedä yhtään mitään?”